

1

Moselkern, Duitsland, juli 1940

De esdoornbladeren hingen als een gordijn voor het venster van de boomhut waarin de jongen en het meisje aan het spelen waren.

Dietmar Roth liet zijn houten speelgoedpaard over de plankenvloer galopperen en stootte twee Romeinse paarden omver, terwijl hij zich met zijn ridder naar de toren van rivierstenen haastte. Hoewel hij nog maar dertien jaar was, wist hij al alles van ridders en hun harnessen, zoals dat ze zelfs de sterkste pijlen en zwaarden van de vijand konden tegenhouden.

Brigitte stond met haar houten prinses in haar hand bij de toren en gilte als een wilde kat, alsof ze oprecht geloofde dat ze nu elk moment door woeste vijanden ontvoerd kon worden.

Met haar tien jaar wist Brigitte alles van prinsessen. En van drama.

Anders dan Dietmar had Brigitte geen leger van ridders, maar wilde ze maar met één poppetje spelen: de prinses die Dietmar zelf uit lindehout had gesneden en beschilderd, waarna hij haar aan Brigitte had gegeven voor haar verjaardag.

Prinses Adler.

Adelaar.

Brigitte was ervan overtuigd dat haar prinses kon vliegen.

Dietmar haalde het tinnen zwaard van zijn ridder tevoorschijn en viel zijn in het zwart gehulde tegenstanders aan, die stuk voor stuk uit zijn eigen fantasiewereld voortkwamen. De houten vloer van de boomhut was bezaaid met ridders die allemaal een ander symbool op hun boog hadden. Samen vochten ze voor de Orde van de *Ritterlichkeit*. Het ridderschap.

Hij had de bogen van zijn ridders uit cederhout gesneden en de haren van Fonzell gebruikt om tussen de uiteindes te spannen. Fonzell was het paard van zijn familie geweest, tot Herr Darre hem gestolen had. Herr Darre was een Duitse politieagent en de buurman van de Roths. Hij wilde Herr Roth straffen, omdat hij Dietmar niet had aangemeld voor het Deutsches Jungfolk – de vereniging voor Duitse jongens die een keer per week in het dorp bij elkaar kwam. Sindsdien waren Brigitte en haar vader de enige burens die zijn familie nog kon vertrouwen.

Dietmar was eigenlijk te oud om nog met ridders en prinsessen te spelen, maar Brigitte wilde nooit iets anders doen en Dietmar wilde met niemand anders spelen. Vanaf het moment dat haar familie zes jaar geleden in het huis aan de andere kant van het bos getrokken was, waren hij en Brigitte de beste vrienden geweest. Voordat zijn vader de boomhut bouwde, hadden ze urenlang aan de oever van de beek gespeeld. Hun moeders waren ook goed bevriend geweest, tot Frau Berthold aan influenza overleden was.

Op een dag had Herr Berthold aan Dietmar gevraagd of hij goed voor Brigitte wilde zorgen als hem iets overkwam. Dietmar had meteen beloofd dat hij zijn dochter altijd zou beschermen. Zelfs al was het maar tegen een onschuldig leger van speelgoedridders.

Hij tilde een van de ridders van zijn paard. ‘Brigitte...’

Ze zwaaide afkeurend met haar vinger. ‘Prinses Adler.’

Hij zette zijn handen aan zijn mond en riep: ‘Prinses Adler, we komen u redden!’

Brigitte gooide een van haar roodblonde vlechten over haar schouder en riep terug: ‘Ik blijf in mijn toren.’

‘Maar we moeten vluchten,’ protesteerde hij. ‘En wel voordat de Romeinen komen.’

Ze zuchtte dramatisch. ‘Ik kan u toch niet zomaar op uw woord vertrouwen?’

Dietmar pakte Ulrich vast en liet hem een buiging maken. De ridder had beloofd om de prinses koste wat het kost te bescher-

men en dus gaf hij niet zomaar op. ‘Ik beloof u dat u me kunt vertrouwen, Majesteit.’

‘Zo noem je alleen koningen en koninginnen,’ fluisterde Brigitte verontwaardigd, alsof hij de prinses diep beledigd had door haar met ‘Majesteit’ aan te spreken.

Dietmar wist heus wel hoe je een prinses moest aanspreken, maar soms vond hij het leuk om Brigitte een beetje te plagen.

Met zijn duim tikte hij op de borst van de ridder. ‘Ik beloof dat ik mijn eigen leven zal geven om u te beschermen.’

Brigitte wierp een korte blik op de ridder en lachte. ‘Heel goed. Misschien kom ik dan toch maar naar buiten.’

Voor het raam van hun speelhut hing een windgong van zes roestige lepels, die in een cirkel aan een van de takken van de boom gebonden waren. Een warm briesje zorgde ervoor dat de bladeren een ruisend geluid maakten en de lepels zachtjes klingelden.

Brigitte leunde een stukje over de vensterbank heen, alsof ze de melodieuze klanken beter wilde horen. Het bos was voor Brigitte als een orkest dat een prachtige symfonie speelde, bedacht Dietmar vaak, want ze hoorde overal muziek in. In de cadans van de rivier, maar ook in het kraken van de takken en zelfs in het ritme van de wind.

Dietmar keek op zijn horloge. Ze hadden nog maar twintig minuten om te spelen voordat hij aan de meetkundesommen van Frau Lyncker moest beginnen. Het was weliswaar oorlog, maar toch stond zijn moeder erop dat hij tussen vier en vijf uur ’s middags zijn huiswerk maakte. Omdat ze, ondanks het feit dat buiten hun veilige bos de wereld ten onder ging, hoop hield voor de toekomst. Een toekomst vol *Frieden* – vrede – voor haar enige kind.

Brigitte draaide zich weer om en keek hem aan. De sproeten op haar bleke huid leken te glanzen als sterren aan een heldere hemel. ‘Ik doe een wens bij deze boom, net als Aschenputtel.’

‘Zal ik haar boze stiefzussen voor je te grazen nemen?’ vroeg hij.

Net als zijn ridders hadden, had ook Brigitte een harnas om zichzelf te beschermen. Met haar grenzeloze fantasie wapende ze zich tegen zowel de slechteriken uit sprookjes als de daadwerkelijke vijand die alle Duitse kinderen de stuipen op het lijf jaagde. De verhalen uit haar jeugd waren alles voor haar, zelfs nu ze al op het punt stond om een vrouw te worden.

‘Kun je de wind voor me vangen?’

Hij lachte. ‘Misschien een andere keer, Brigitte.’

Ze balde haar vuisten. ‘Prinses Adler.’

‘Natuurlijk.’

Ze keek naar de ladder die aan de deuropening van de boomhut vastgespijkerd was. ‘Ik heb honger.’

‘Jij hebt altijd honger,’ zei hij op plagende toon.

‘Konden we maar ergens *Kuchen* krijgen.’

Hij knikte. Groente en fruit waren de laatste tijd steeds moeilijker te vinden en snoep of koek hadden ze al weken niet gegeten. Die lekkernijen waren alleen voor Hitlers trouwste aanhangers bestemd. Gelukkig had zijn moeder haar eigen tuin waarin ze allerlei groenten verbouwde. Hij en zijn vader hadden een ijzeren constructie gebouwd om de konijnen uit de tuin weg te houden, maar ook die leken steeds zeldzamer te worden. Waarschijnlijk werden ze steeds vaker door mensen gevangen en opgegeten.

Maar hij zou nooit een konijn kunnen eten.

‘Ik haal wel iets te eten voor ons. Iets wat nog veel lekkerder is dan *Kuchen*.’

Hij liet prinses Adler en haar windspel in de boomhut achter en klom de ladder af. Halverwege liet hij zijn hand zoals gewoonlijk over de initialen glijden die hij in de boomstam gesneden had. Aan de ene kant stond ‘D.R.’ en aan de andere kant ‘B.B.’.

Eenmaal beneden liep hij door het gras langs de oever van de Elzbach-rivier naar het huis van zijn familie. Aan de rand van de tuin van zijn moeder maakte hij een deur van kippengaas open en

liet hij zijn vingers over wat pastinaken, uien en selderij glijden. Toen vond hij wat hij zocht. Wortels.

Met drie exemplaren in zijn hand liep hij naar de achterdeur van het huis. Hij wilde de groente afspoelen en dan meteen terug naar de boomhut gaan. En daarna –

Zodra Dietmar een vrouw hoorde gillen, bleef hij als verstijfd staan. Heel even dacht hij dat Brigitte haar rol als hulpeloze prinses weer had opgepakt, maar toen beseftte hij dat het gegil niet uit het bos gekomen was. Het kwam uit het huis.

Mama.

Er klonk weer een gil. Hij liet de wortels vallen en rende naar de deur.

Door het raam zag hij twee mannen in Gestapo-uniformen. Om hun arm droegen ze een vuurrode band met een swastika erop. Herr Darre en een tweede agent stonden over zijn ouders heen gebogen. Mama zat op de bank en Papa...

Zijn vader lag bewusteloos op de grond.

‘Waar is de jongen?’ vroeg Herr Darre streng.

‘Dat weet ik niet,’ fluisterde mama.

Herr Darre gaf haar een klap in haar gezicht.

Dietmar voelde meteen een woest vuur in zijn borst oplaaien. Zijn hart begon sneller te kloppen en hij wilde juist naar binnen gaan, toen zijn moeder hem opeens recht aankeek. En wat hij in haar ogen zag, zou hij nooit vergeten.

Angst. Pijn. Maar ook een klein sprankje hoop.

Lauf, mimede ze.

Loop. Vlucht.

Hij wist niet of de agenten haar gehoord hadden. Misschien hadden ze hem al wel gezien. Toch deed hij meteen wat zijn moeder van hem vroeg.

Bevend draaide Dietmar zich om en toen begon hij te lopen. Hij liet hij zich sturen door de wind, die hem terug naar de boomhut en weg van zijn ouders leidde.

Lafaard, riepen boze stemmen in zijn hoofd.

Zijn moeder had misschien gezegd dat hij moest vluchten, maar hij zou niet ver weggaan.

Eerst zou hij Brigitte veilig thuisbrengen. En dan zou hij als een echte ridder terugkomen om zijn vader en moeder van de vijand te redden.

2

Londen, Engeland, 2017

Beste mevrouw Vaughn,

Ik heb uw e-mail ontvangen en ben diep beledigd door wat u daarin schreef: dat mijn moeder tijdens de oorlog deel uitmaakte van een of ander fascistisch netwerk. Ik neem dan ook uitdrukkelijk afstand van uw beweringen en twijfel naar aanleiding van uw leugenachtige artikel ten zeerste aan de integriteit van World News Syndicate.

Als u mijn familie blijft beschuldigen, zie ik mij genoodzaakt mijn advocaten in Londen erbij te betrekken. Fenton & Potts zullen dit schandaal ongetwijfeld snel de kop indrukken.

*Met vriendelijke groet,
Mevrouw Samuel McMann*

Quenby hield haar vinger boven het prullenbak-icoontje op haar iPad en las de e-mail nog een keer door. Toen besloot ze het bericht niet te verwijderen, maar te markeren. Ze had Louise McMann graag willen interviewen voor een artikel in de krant, maar dat plan ging dus niet door.

Met een zucht klapte ze de hoes van haar iPad dicht en ze keek uit het raam van haar appartement. Achter haar balkon lag de mist als een sluier over de heuvels en bomen van Hampstead Heath. De vochtige lucht deed haar denken aan een toneelgordijn dat

elk moment opgetrokken kon worden. Daar verlangde ze in elk geval naar; ze wilde dat het lente zou worden en de vijver weer bezaaid zou zijn met lelies.

Normaal gesproken gaf het zien van dit uitzicht haar nieuwe energie, maar deze morgen wilde ze niets liever dan weer onder de wol kruipen. Chandler Parr, haar hoofdredacteur en beste vriendin, wilde haar artikel volgende week publiceren en had haar dan ook gevraagd er alles aan te doen om het op tijd af te hebben. Quenby had echter nog geen letter op papier weten te krijgen.

Ze trok haar pantoffels aan en legde haar voeten op de stoel aan de andere kant van de tafel, terwijl ze haar vingers tegen haar nek drukte. Kon ze al haar stress maar wegmasseren.

Twee weken geleden had het Oorlogsministerie meer dan tweehonderd dossiers vrijgegeven met daarin gedetailleerde informatie over Britse spionage tijdens de Tweede Wereldoorlog. Tot voor kort waren die documenten achter slot en grendel in het Nationaal Archief van Londen bewaard geweest. Quenby had recent een serie artikelen geschreven over de vluchtelingen die tijdens de oorlog naar Engeland gekomen waren en een vriend die bij het archief werkte, dacht dat ze misschien ook wel interesse zou hebben in de spionagedossiers. En dat had hij goed ingeschat.

Er waren in landen buiten Engeland maar weinigen die wisten dat er tijdens de Tweede Wereldoorlog een aantal voornamen Britten was geweest die de nazi's had geholpen. De meesten van deze sympathisanten waren voor of tijdens de oorlog gearresteerd en veroordeeld voor landverraad, en hun verhalen waren ook wel bekend bij het grote publiek. Maar Quenby had in de vrijgegeven dossiers informatie gevonden over iemand die dat nog niet was: Lady Janice Ricker, de moeder van mevrouw McMann. Door het onderzoek dat Quenby had uitgevoerd naar de achtergrond van de vrouw, had ze ontdekt dat die tijdens de oorlog in Kent gewoond had. Haar verhaal was nog niet eerder verteld en

zou waarschijnlijk zowel de Amerikaanse als Britse lezers van de *Syndicate* erg interesseren.

Lady Ricker was een van oorsprong Amerikaanse vrouw die voor de oorlog met de erfgenaam van een rijke Britse familie getrouwd was. Haar man werd uiteindelijk parlamentslid en volgens de documenten had ze toegegeven dat ze sympathiek tegenover het doel van de nazi's stond. De Britse regering vermoedde dat ze haar positie als lady had gebruikt om de nazi's tijdens de oorlog te helpen. Tot nu toe had Quenby echter nog geen papieren gevonden die bewezen dat ze daadwerkelijk een *Abwehr*-spion geweest was.

Uit een advertentie in de *Kent and Sussex Courier* bleek dat Lady Ricker op 8 februari 1953 overleden was. Ze had een zoon en een dochter achtergelaten, maar alleen Louise McMann was nu nog in leven. Zij wilde echter niet aan haar artikel meewerken en dus zou Quenby contact moeten opnemen met Lady Rickers kleinkinderen om een interview aan te vragen.

Mevrouw McMann wilde waarschijnlijk niet dat de hele wereld te weten kwam dat haar moeder verdacht werd van spionage voor de Duitsers, maar misschien zou ze wel willen delen wat haar familie over het verleden wist, al was het maar om haar moeder te verdedigen. Of om uit te leggen waarom Lady Ricker haar land verraden had, mocht ze daar een goede reden voor gehad hebben.

Als Lady Ricker onschuldig was, kon Quenby altijd nog een artikel schrijven over de ingewikkelde taak om erachter te komen wie zich tijdens de Tweede Wereldoorlog nu schuldig had gemaakt aan spionage en wie niet. In dat geval zou haar artikel gaan over vertrouwen en verraad en de heksenjachten die zowel vroeger als nu nog uit angst door mensen gehouden werden. Dat verhaal zou Chandler waarschijnlijk al afkeuren voordat directeur Evan Graham het überhaupt onder ogen gekregen had, maar ze zou hoe dan ook de waarheid vertellen.

Ze nam een flinke slok van de inmiddels koude thee met melk die ze een uur geleden voor zichzelf had gemaakt. In haar ogen was journalistiek een wetenschap die als doel had de maatschappij te informeren over zowel het verleden als het heden. Op basis van de informatie die door de media werden verschaft, konden mensen verantwoordelijk gehouden worden voor hun daden en zouden fouten uit het verleden hopelijk niet opnieuw gemaakt worden. Zo werd de wereld langzaam maar zeker steeds een stukje beter. De interesses van meneer Graham lagen echter op een compleet ander vlak. Hij vond het vooral belangrijk dat het stervende medium waarvoor ze werkten in leven gehouden werd en natuurlijk dat er kranten verkocht werden. Als de mensen niet meer voor nieuws wilden betalen, zouden zowel hij als Quenby immers zonder werk komen te zitten.

Als directeur van het *World News Syndicate* was meneer Graham niet bang voor het nodige conflict. En ook niet voor de nodige rechtszaken. Zijn familie zat al meer dan zestig jaar in het krantenvak.

Quenby keek naar de mistwolk en zag dat die steeds vreemdere vormen aannam door het briesje. En toen scheen er opeens een zonnestraal dwars door het wolkendek heen, alsof een toneeltechnicus zijn volgsplot had aangezet. Dat was het teken voor de acteurs – of in dit geval: de eenden – om in actie te komen. De hele nacht hadden ze zich ongetwijfeld tussen de waterlelies verscholen gehouden, maar over een halfuur zaten ze waarschijnlijk allemaal in de warme ochtendzon en zou zij naar kantoor vertrekken om haar eigen toneelstukje op te voeren tijdens de wekelijkse vrijdagochtendvergadering op de redactie.

Voorlopig leek het echter alsof de mist die boven de vijver hing ook haar hoofd in gesloten was. Als de kleinkinderen van Lady Ricker ook niet met haar wilden praten, had ze geen artikel en zou Chandler waarschijnlijk woedend zijn.

Plots ging haar telefoon over. Ze keek op het scherm wie haar

probeerde te bereiken, maar er verscheen geen naam in beeld. Misschien had mevrouw McMann zich wel bedacht en wilde ze toch met haar praten.

Quenby draaide haar mok om zodat die precies recht op de donkere eikenhouten tafel stond. Toen nam ze de telefoon op. ‘Hallo?’

‘Goedemorgen, u spreekt met Lucas Hough,’ zei de beller. ‘Ik ben op zoek naar mevrouw Vaughn.’

Ze stond op en liep naar het raam toe. ‘Waar kan ik u mee helpen, meneer Hough?’

‘Bent u Quenby Vaughn?’

‘Ja.’

‘Ik werk voor een advocatenkantoor in Londen.’

Haar hart sloeg een slag over. Had Louise nu al contact opgenomen met haar advocaat?

‘Een van mijn cliënten wil graag met u spreken.’

Ze leunde tegen de tafel aan en keek naar de mist, die nu langzaam aan het optrekken was. ‘Waarover precies?’

Er klonk een geamuseerde lach en ze fronste. Lachte hij haar nu uit?

‘Ik zie niet in waarom die vraag zo lachwekkend is.’

‘Mijn excuses,’ zei hij. ‘De meeste mensen willen eerst weten wie hen wil spreken en vragen daarna pas naar de details.’

Ze keek naar de klok op haar magnetron. Over een uur begon de redactievergadering. ‘Volgens mij kan ik dat ook wel opmaken uit het onderwerp van het gesprek.’

‘Dat is waar,’ zei meneer Hough. ‘Mijn cliënt is Daniel Knight.’

Hij sprak de naam uit alsof ze die meteen zou moeten herkennen, maar Quenby kon zich niet herinneren dat ze de laatste tijd over iemand met de naam ‘Knight’ geschreven had.

‘U hebt me nog steeds niet verteld waarover uw cliënt met me wil spreken.’

‘Meneer Knight wil graag dat u voor hem komt werken.’

Ze tilde haar mok op, maar nam niet direct een slok van haar thee. ‘Wil hij dat ik een artikel voor hem schrijf?’

‘Nee,’ zei meneer Hough. ‘Hij wil dat u iemand voor hem opspoort.’

Ze zuchtte. ‘Dan kan uw cliënt misschien beter een detective inhuren.’

‘Hij heeft al verschillende detectives in de arm genomen, maar geen van hen heeft de betreffende persoon voor hem weten te vinden.’

Ze klemde haar mok tussen haar vingers en liep langzaam naar haar slaapkamer. Er hing een spijkerbroek over de rand van de wasmand die aan het voeteneinde van haar bed stond. Ze propte het kledingstuk in de mand. De was zou dit weekend haar eerste prioriteit zijn.

‘Ik ben journalist, meneer Hough. Ik spoor alleen mensen op om hun verhalen te vertellen.’

‘De persoon naar wie mijn cliënt op zoek is, heeft weliswaar een bijzonder verhaal te vertellen, maar meneer Knight wil u inhuren als onderzoeker en niet als journalist.’

Ze zette haar mok op het boek dat op haar nachtkastje lag, haalde een spijkerbroek en een witte blouse uit haar kast en gooide die op het bed. Toen trok ze haar pantoffels uit en zette die netjes aan het voeteneinde neer.

De geheimzinnigheid van meneer Hough was om gek van te worden, maar ze wisten allebei dat een goede journalist een bijzonder verhaal niet zomaar kon laten schieten.

‘Naar wie is meneer Knight precies op zoek?’ vroeg ze.

‘Naar iemand die hij kwijtgeraakt is.’

De man aan de andere kant van de lijn was niet alleen intrigerend, maar ook onuitstaanbaar. Ze voegde het woord meteen toe aan de lijst bijvoeglijk naamwoorden om meneer Hough te beschrijven. ‘Een kind?’

‘Nee.’ Hij viel even stil. ‘Zijn beste vriendin.’

Quenby ging op haar bed zitten en leunde achterover tegen het hoofdeinde. Toen de metro onder het appartementengebouw door reed, begon de vloer van de slaapkamer zachtjes te trillen. ‘En wanneer is hij haar precies kwijtgeraakt?’

‘Vijfzeventig jaar geleden.’

Ze kreunde. ‘Dan is dit een onmogelijke taak.’

‘Niet onmogelijk,’ wierp hij tegen. ‘Zijn voorstel is misschien wat ongebruikelijk, maar zeker niet onmogelijk.’

Haar hoofd begon pijnlijk te bonken. Kon ze nog maar een paar uur slapen en deze dag helemaal opnieuw beginnen.

‘Ik ben alleen de boodschapper, mevrouw Vaughn. Mijn cliënt weet precies waar hij aan begint en is ervan overtuigd dat u de juiste persoon bent om zijn vriendin op te sporen.’

‘Omdat ik journalist ben?’

‘Hoe hij precies tot zijn beslissing is gekomen, valt buiten mijn kennis.’

Nu was het haar beurt om te lachen. ‘Buiten uw kennis?’

‘Mijn excuses,’ zei hij, maar het leek er niet op dat hij ook maar ergens spijt van had. ‘Ik ging ervan uit dat u de nodige taalkennis bezit.’

Ze leunde voorover en klemde haar vingers om de telefoon in haar hand. Hij vond zijn plagende opmerkingen zelf misschien hilarisch, maar zij had geen enkele behoefte om belachelijk gemaakt te worden.

‘Het is nooit verstandig om zomaar ergens van uit te gaan; niet in de journalistiek, maar ook zeker niet in de advocatuur,’ zei ze. ‘Maar goed, ik ging er op mijn beurt ook van uit dat u en uw cliënt zouden weten dat ik al een fulltimebaan heb.’

Ze hoorde het geratel van een toetsenbord aan de andere kant van de lijn. ‘Meneer Knight is bereid om u een royale vergoeding aan te bieden als u voor hem aan de slag gaat.’

‘Helaas word ik in het leven niet alleen gedreven door geld, meneer Hough.’

‘Mevrouw Vaughn,’ zei hij met een zucht, ‘iedereen wordt in het leven gedreven door geld.’

Ze wreef met haar vingers over haar slapen en probeerde haar hoofd leeg te maken. Hij zette haar onder grote druk en ze kon erg slecht tegen zijn pogingen om haar te manipuleren. Bovendien stond zijn neerbuigende toon haar totaal niet aan. ‘Ik vrees dat ik helaas geen tijd vrij kan maken om uw cliënt met zijn zoektocht te helpen.’

‘Misschien kunt u voordat u een beslissing neemt beter eerst naar zijn verhaal luisteren.’

Hij wist overduidelijk precies wat hij moest zeggen om haar aan het twijfelen te brengen. Het zou waarschijnlijk het verstandigst zijn om zijn aanbod af te wijzen. Ze moest immers nog een compleet artikel voor de krant schrijven. Dat verhaal kon ze echter ook in het weekend afmaken en een afspraak met de mysterieuze meneer Knight was perfect om Chandler tevreden te stellen tot haar artikel over Lady Ricker af was. ‘Ik kan uw cliënt morgenochtend bij Pret’s op Camden Market ontmoeten om –’

‘Ik ben bang dat dat niet zal gaan.’

Ze trommelde met haar vingers op de lakens. ‘Ik neem aan dat u al een ander plan in gedachten hebt?’

Aan de andere kant van de lijn begon een telefoon te rinkelen. ‘Ik haal u morgenochtend om zeven uur bij uw appartement op.’

‘Wacht even.’ Ze draaide zich een kwartslag om. ‘Hoe weet u waar ik woon?’

Toen hij opnieuw begon te lachen, voelde ze irritatie opborrelen. Als hij haar nog één keer uitlachte, zou ze hem en zijn bekakke accent zonder pardon bij haar broek in de wasmand gooien.

Ze probeerde de deksel van de mand met haar voet aan te drukken, maar hij viel en belandde boven op de stapel vieze kleren die op de grond lag. Waar ze hem zou laten liggen, besloot ze. Om de een of andere reden vond ze het fijn dat haar vuile was nu bedekt was, zelfs al was zij de enige die de rommel kon zien.

‘Ik regel zelf wel een taxi,’ zei ze.

‘Pak uw koffer maar vast,’ zei hij. Toen verbrak hij de verbinding.

Quenby staarde verbaasd naar haar telefoon. Ze had in haar carrière al aardig wat vreemde dingen meegemaakt, maar dit niet. En ze was zeker niet van plan om na dit bizarre telefoontje van meneer Hough meteen haar koffer te pakken. Het leek haar niet bepaald een goed idee om zich door een wildvreemde naar een onbekende bestemming te laten brengen, zelfs al beloofde hij haar een indrukwekkend interview.

Het geldt dat hij haar namens zijn cliënt had aangeboden, was waarschijnlijk niet meer dan een lokkertje of was er wellicht zelfs helemaal niet. Hij probeerde gewoon voor elkaar te krijgen dat ze precies deed wat hij wilde.

Ze wist niet wat hij van plan was, maar één ding was zeker: ze besteedde dit weekend liever aan haar verhaal over de Rickers dan aan een zoektocht naar de vriendin van meneer Knight die hij vijfenzeventig jaar geleden was kwijtgeraakt.